U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **V. H.**, zastoupeného advokátem Mgr. Zdeňkem Bičanem, Jezuitská 13/11, Brno, proti žalované: **Policie České republiky**, **Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2021, čj. CPR-12436-2/ČJ-2021-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2021, čj. 33 A 18/2021 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, rozhodla v dubnu 2021 o tom, že žalobce (stěžovatel) bude vyhoštěn a nebude mu umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie po dobu pěti let, neboť neoprávněně pobýval na území České republiky od 12. 7. 2010 do 6. 7. 2020 bez platného povolení k pobytu [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky], a navíc zde pobýval od 4. 8. 2015 do 6. 7. 2020 bez platného cestovního dokladu [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 3 téhož zákona]. Proti rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, policie však odvolání zamítla. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. V ní namítá, že důvod pro uložení správního vyhoštění již pominul, neboť byl stěžovateli vydán platný cestovní doklad. Správní vyhoštěním ho pak nelze trestat, neboť zákon takový trest nezná a za spáchané přestupky mu již byla udělena pokuta. Navíc je usazen v ČR, s rodinou na Ukrajině se nestýká. Policie se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnila s rozsudkem krajského soudu.

[3] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/202 - 28, body 11-12).

[4] Kasační stížnost je nepřijatelná. NSS neshledal žádné pochybení krajského soudu, které by v této věci založilo přijatelnost kasační stížnosti (ani stěžovatel sám nezdůvodnil, proč by měla být jeho kasační stížnost přijatelná).

[5] NSS nemá výhrady vůči tomu, jak se policie a krajský soud vypořádaly s otázkou, zda nabytí platného cestovního dokladu mohlo zvrátit důvody, pro které byl stěžovatel vyhoštěn. Krajský soud posoudil věc v souladu s judikaturou NSS. Podle ní policie nemohla zvažovat, zda rozhodnutí o správním vyhoštění vydá, či nikoliv, pokud byly splněny zákonné podmínky (například rozsudky ze dne 22. 7. 2010, čj. 9 As 5/2010 - 74, č. 2129/2010 Sb. NSS; ze dne 20. 6. 2019, čj. 1 Azs 131/2019 - 23, bod 16; nebo ze dne 10. 2. 2021, čj. 2 Azs 343/2020 - 21, bod 17 a 18). K vyhoštění proto samo o sobě stačilo, že stěžovatel pobýval deset let na území ČR bez platného pobytového oprávnění. To ostatně stěžovatel nijak nevyvrací. Neměl-li stěžovatel ani platný cestovní doklad, šlo o další (nikoliv jediný) důvod pro správní vyhoštění. Stěžovatel by proto byl stejně vyhoštěn, i kdyby tento důvod odpadl.

[6] Krom toho nabytím platného cestovního dokladu nemůže odpadnout důvod správního vyhoštění, neboť takový výklad odporuje smyslu a účelu tohoto zákonného institutu. Vyhoštění vyjadřuje zájem státu na tom, aby se cizinci zdržovali na území ČR oprávněně (rozsudek ze dne 27. 10. 2004, čj. 5 Azs 125/2004 - 58, č. 864/2006 Sb. NSS). Stěžovatel proto nemohl pobývat v ČR téměř pět let bez platného dokladu a pak zhojit toto nezákonné jednání tím, že až po zahájení správního řízení o vyhoštění požádal o platný cestovní doklad. Stěžovatelův postup byl účelový a obcházel smysl a účel zákona.

[7] NSS souhlasí také se závěrem krajského soudu, že uplatnění zásady *ne bis in idem* je z povahy věci vyloučeno. Tuto zásadu lze použít v trestním či obdobném (přestupkovém) řízení, ve kterém nepřipouští, aby byl někdo opakovaně stíhán nebo trestán za jeden skutek. Zásada *ne bis in idem* se proto uplatní v případě, kdy by byla cizinci opakovaně uložena sankce podobná trestnímu postihu. Takovou povahu však správní vyhoštění nemá, neboť je jen preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (kromě rozsudku č. 864/2006 Sb. NSS srov. také rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005 - 52, č. 1164/2007 Sb. NSS). Pokud byla stěžovateli uložena pokuta (§ 156 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) a zároveň správní vyhoštění za to, že neměl platný cestovní doklad, nešlo o opakovaný trest.

[8] NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[9] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Policii, která by jinak toto právo měla, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 16. února 2022

Zdeněk Kühn
předseda senátu